

SERÉM!

PERIÒDIC NACIONALISTA

Redacció i Administració
CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

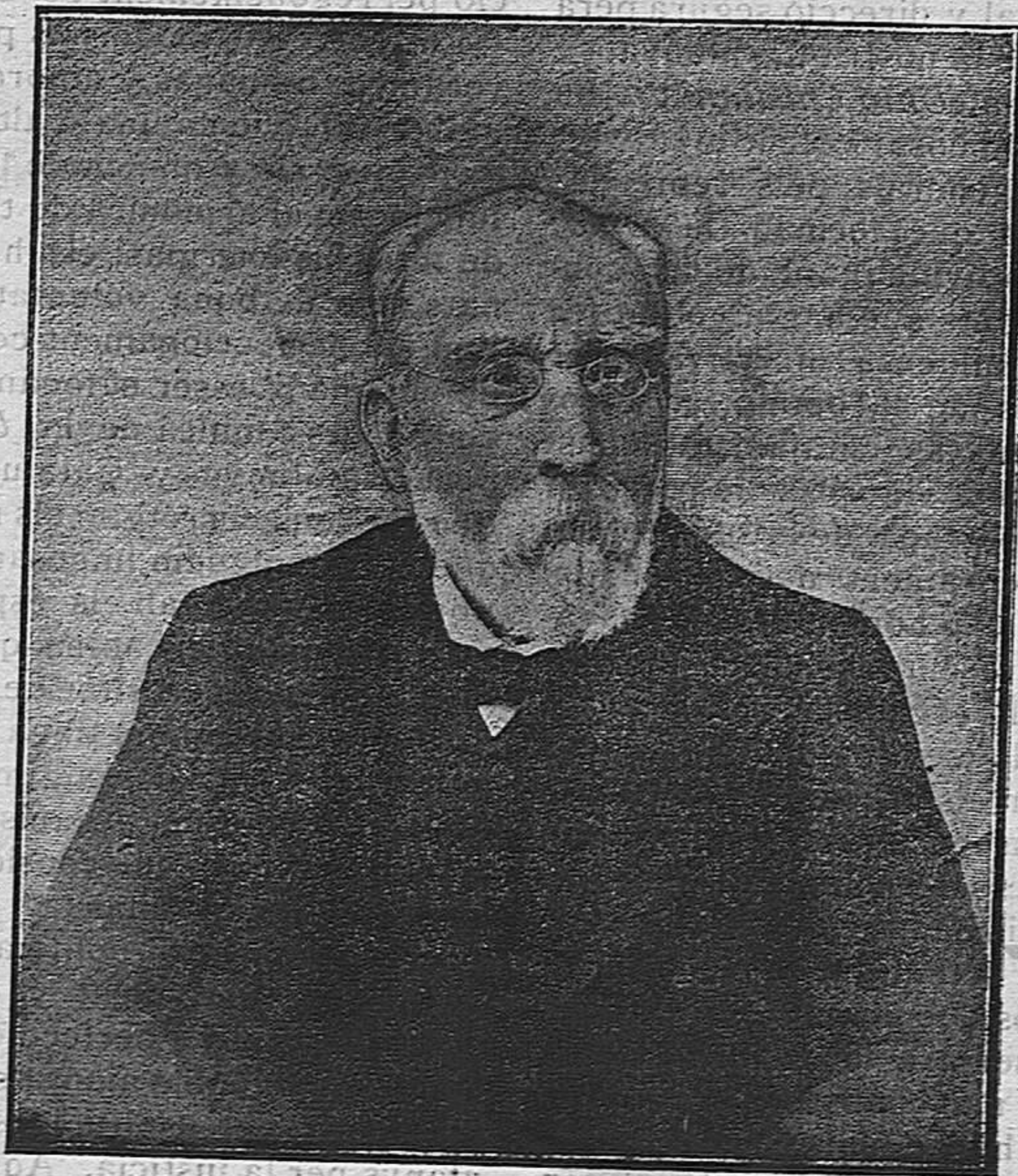
Els treballs se publican baix la única responsabilitat de sos autors.

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret i l' de ver de cooperar hi tots els catalans moguts per las aspiracions del Nacionalisme. qualsevol que sia llur pensar o sentir en matèries religioses, polítiques i socials. (Declaració de la VII A-samblea de la Unió Catalanista)

La fetxa del 29 de Novembre ens recorda novament la trista pèrdua del inoblidable

Francesc Pi i Margall

Els que per esser fervents aimants de las aspiracions del nacionalisme admirèm aquell ser que fou encarnació d'un esprit de deslliuransa, al politic honrat que no deixantse portar per corrents utópicas espanyolistas, obrá concienment oposant sempre son criteri humanitari a las fagositats d'un estol de nulitats polítiques, al home que malgrat viure en un ambient impur rodejat de sers inconcients, reaccionaris, inepetes que jamai han fruit ni fruirán la mes insignificant aspiració progressiva, am la severa convicció del ser franc i honrat sa-

pigué sustentar sos ideals completament oposats en aquell viure, just és que per exemple dels presents i veniders fem memoria de la seva vida.

Las sevas paraulas no foren pas compresas per aquella massa rutinaria per excelencia, mes tampoc foren en va, puig han sigut atesas per una jovenut que trevalla ansiosa de gaudir una vida nova.

Fa quatre anys de sa mort. Fou una mortal punyida pels defensors del autonomisme.

La redacció de SERÉM! li dedica un sentit recort en prova d'admiració i de gratitut.

Lo que 's la "Unió Catalanista"

La *Unió Catalanista* ha sigut de des que fou fundada la concreció de l'esperit de la Catalunya renaixenta. A las Assambleas de la *Unió* s'hi han determinat las aspiracions nostras; de la *Unió* n'han eixit els principis fonamentals de la doctrina nacionalista. Per la *Unió* hi han passat tots els homes que han exercit influencia personal en la nostra renaixensa, y tots hi han deixat quelcom de propi, al ensemps que representatiu d'alguna de las modalitats del esperit catalá; al sí de la *Unió* s'hi ha realitat sempre, y s'hi realisa are, la assimilació de las ideas y dels sentiments que mohuen als nacionalistas y als catalans ben intencionats, pera que seguidament modifiquin la síntesis expressiva del nacionalisme catalá, que no pot esser síntesis encarcarada y definitiva, sino esbateganta, viventa, tota ella vera realitat, síntesis pràctica y positiva de la que se'n pogan deduhir solucions encertadas pera la accidentalitat de lo actual y direcció segura pera assolir la vida plena de la nostra Catalunya.

La vida positiva de la *Unió Catalanista* ha esdevingut sempre del pensar colectiu expressat en els Consells generals pels representants dels organismes que forman la *Unió*; may de la imposició individual, ni de las conjuminações d'uns quants que hagin volgut fer prevaleixer la llur influencia directiva. Per aixó ni las volubilitats de la opinió, ni'l trobarse al bell mitj de lluytas catalanistas constituyentas, ni la empenta vigorosa de personalitats triadas, l'han apartada de la seva funció social, sintètica del pensament del nacionalisme catalá. Cal dirho: cap home se'n pot envanir de lo que es y representa la *Unió Catalanista*; tot es degut á la organisació catalana y democrática que es la seva vida. A las Assambleas s'hi resolen els problemas del Nacionalisme, y tanta forsa tenen las solucions, tan autorisadas son per esser promulgadas per la voluntat del nacionalisme, que fora d'aqueixas Assambleas res s'ha definit que fos consistent y durable, al ensemps que acatat per tothom. La *Unió* ha seguit sempre la evolució que's realisa al pensament nacionalista y á la societat catalana; que l'ha seguida'n son proba las rectificacions y ratificacions que han acordat las Assambleas, y'n serán proba també las rectificacions y ratificacions que en l'esdevenir aprobaran las Assambleas que's reuneixin.

La *Unió* no s'ha trobat ni un instant vinculada en el pensar parcial d'uns quants, sempre ha sigut moguda per la totalitat del nacionalisme catalá. La *Unió* es estada sempre la *Unió*, tant si han sigut aquestos ó aquells els homes que l'han per delegació dirigida, y aixó es degut á que 'ls homes passen, y sols es perdurable l'esperit colectiu, l'ánima vera del poble, y per la *Unió* l'ánima veritable del nacionalisme catalá. Tots els homes que han passat per la *Unió* han sigut dels bons, y tots han encarnat al seu temps un període de la evolució nacionalista; tots mereixen respecte, y en tots s'hi ha de veure la personalisació d'un estat tranzitori del pensament catalanista.

Tot aixó prova la modalitat, avans que res, social catalana de la organisació y objectiu de la *Unió Catalanista*. Modalitat social que en la darrera Assamblea de la *Unió* quedá ben demostrada, car els acorts que s'hi prengueren, responen als dos extrems capitals de tota acció social organitzadora: integració de tots els elements catalans y assegurança de la llur acció pel regoneixement del dret á la vida.

Las societats modernes prenen orientacions verament humanas y amorosas; se romp á la fi ab tot lo que en una ó altra forma vol significar opressió y manca de llibertat; se cerca la funció social armónica de todas las activitats y de todas las energias; els homes ben intencionats, els de bona voluntat, han de cooperar junts al perfeccionament colectiu; l'amor deu de vida ha d'esser el fonament de l'avens social. L'Assamblea de la *Unió* ho digué: tots pera Catalunya y Catalunya pera tots. Cal que tots ens corretgím els nostres defectes, cal que no 'ls volguém imposar; cal que bastím la nova Catalunya ab els espírits de tots els catalans; omplim els abims que las petitesas han obert, ab la generositat de l'amor al prohisme; volguém que tothom tinga lliure la seva acció individual y social; exigím que la Catalunya nova gaudeixi una organisació social superior á las dels pobles que considerém més civilisats; afirmém que la llibertat de Catalunya no es sols una aspiració política, car vol significar la llibertat individual y colectiva qu'esdevé del benestar y perfeccionament de tots els homes d'un poble ajuntats per sentiments vivificadors, per aspiracions de progrés, y per afany per la justicia. Aqueixas son las conclusions que's deduixen dels acorts de l'Assamblea de Barcelona, acorts presos per nacionalistas y no per catalans pertanyents á una aspiració política y social determinada. Vol

dir aixó, que 'l nacionalisme ofereix un punt precís de conjunció pera tots els homes rectes y humans, punt de conjunció manifestament expressiu de que 'l progués y la civilització y 'l humanisme, no son patrimoni exclusiu d' unas ó d' altres idees polítiques y socials, sinó de tots els homes que pensin com se vullgui en lo accidental, son guiats per sentiments de dignitat y d' amor que 'ls fan regoneixer com element fonamental llibertat y perfeccionament de la llur vida y, per tant, de la colectivitat natural á la que pertanyen.

Héus aquí lo que representa la *Unió Catalanista*, lo que ha representat de des que fou fundada y lo que representarà mentres subsisteixi: la nostra nacionalitat renaixenta.

Cal que tothom s' hi fixi ab forsa detenció y ab més serenitat encare en lo que es la *Unió Catalanista*, pera convences de que al sí de la Catalunya desnacionalisada, s' hi desenrotlla la Catalunya catalana, ab tots els atributs propis del nostre poble: democracia, amor, toleransa.

Si no fossim invencibles perque representém una forsa normalisadora de la naturalesa, ho seríam enfront dels autoritarismes, dels odís, y dels sectarismes, per la idea social nova que la Catalunya renaixenta propaga al nostre poble.

D. MARTÍ Y JULIÀ.

(De *La Tralla*).

UNÍMNOS

Al correspondre a la atenta invitació ab que 'ns honorá hostre estimat confrare *La Tralla*, es per nosaltres un dever de cortesia estrenyer amistosament la má germana de totas las colectivitats que componen la *Unió Catalanista*.

Vinguérem á la vida pública pera aportar nostre esforç colectiu a la penosa lluyta que anys há sostenían nostres companys de nacionalisme.

Ben clar sintetisarem nostre ideal.

Las nostras aspiracions, son avuy las mateixas. Aymants de la natura, treballém per l' agermanament de tots els pobles naturals, de totas las colectivitats é individualitats que tenint dret a viure, volen ferho al escaif de llur personalitat propia. Volém la unió en la diversitat y essent aquest un de nostres majors ideals, molt ens plauría véurel practicat á Catalunya.

La *Unió Catalanista* deu representar per nosaltres, la personalitat nacional catalana. En ella, hem de véurhi unidas totas las diversas

aspiracions que integran la vida social de Catalunya, com volém veure en el món, unidas totas las colectivitats que integran la terra.

Per unir pobles, es precís unir primer llurs colectivitats.

Lliures som y havém d' esser de defensar els ideals que més s' adaptin a nostra conciencia. Cada nova manera de pensar, será innegablement un nou aspecte de vitalitat en la vida nacional catalana. Siguém, donchs, bons germans, y unímnos tots els fills de Catalunya, si volém esser germans y unímnos ab els demés pobles de la terra.

Si el nostre treball deu esser altruista, si els fruïts de nostres sacrificis hem de consagrarlos á la nostra pátria, ¿á qué crear diferencias que dificultin l' unió de tots, impeding que esdevinga més forta y potentia l' acció comú?

Nosaltres hem cregut sempre altament beneficiós pel nacionalisme la unió de tots sos adeptes y per aixó ens hem adherit a la *Unió Catalanista* y creyém que a ella deurían adherirse totas las entitats nacionalistas de Catalunya.

No hi ha dupte de que 'l desitj d' unió s' imposará en la voluntat de tots els bons patriotas y la unió complerta de totas las branques nacionalistas será un fet.

Tots sabém perfectament que la vida del individu ó de la colectivitat implica sa complerta personificació. Nosaltres volém viure individual y colectivament; per aixó precisa la personificació individual de tots els catalans y unint, no unificant, tots els modos de pensar, totas las diversas personalitats, es com personificarem la colectivitat catalana. Y Catalunya, viurá.

Aquest es, y deu esser, el desitj de tots els nacionalistas y aixó es la garantia de la nostra indiscutible victoria.

Nosaltres que ja al neixer vislumbravam en l' horitzó de la nostra causa una aureola de pau y concordia; nosaltres que ja créyam en la realitat de lo imprescindible, que ja en la nostra imaginació vejérem complerta la única veritat práctica, férem una categórica afirmació, quina. cada volta que nostre periódich veu la llum pública escampa per tots els àmbits de Catalunya; la afirmació de que volém viure, de que volém esser nosaltres mateixos.

Per aixó dihém, SEREM!

S. MOYA BORRUT.

Director de SEREM! de Tarragona
Periódich adherit a la *Unió Catalanista*
(De *La Tralla*)

El Nacionalisme may pot esser Barcelonisme

El nostre confrare SERÈM! de Tarragona publica un article parlant de barcelonisme y catalanisme en el que diu que no deu involucrar-se la una cosa ab l'altre si no 's vol perjudicar a la nostra estimada patria Catalunya.

Estém completament d'acort am nostres companys de Tarragona puig que nosaltres som els primers en considerar que el centralisme sigui allí ahont sigui que s'estableixi exerceix l'acció d'element pertorbador en la vida de las colectivitats.

El catalanisme deu treballar pera la llibertat de tots els naturals sense privilegis de uns sobre 'ls altres puig que tots per un igual tenen els mateixos drets y els mateixos debers.

Si algú tractés d'arrancar del poder central qu' avuy ens endogala, la forsa que aquest posseheix pera exercirla contra el resto de Catalunya, aquell element, aquell grupo, o aquella colectivitat no podria may anomenarse autonomista puig que am son modo de procedir no ens indicaria altre cosa que un esperit raquitich y corromput per la influencia del poder absorvent que avuy ens domina y per lo tant pera bé de tots els bons nacionalistas caldria distingir-lo ben bé ab lo nom que li correspondria, que no seria altre que 'l de *egoista*.

Aceptan els nostres companys el que Barcelona sigui considerada com la puvilla de Catalunya, més nosaltres debèm fer recalcar que si bé pot esser aixís, ho será tant sols en lo que no sigui en perjudici del resto de la Nació, puig que en lo que afecti a las demás poblacions no pot ni deu tindre mes drets ni privilegis que els altres, ans al contrari com a mes forta y per lo tant mes influent en las esferas oficials del Estat Espanyol, té la obligació de cooperar ab todas las suas energias al millorament dels nucles, que per esser mes reduits se trovan mancats de la influencia necessaria pera ferse respectar.

Demanan que els nacionalistas protestin de la pretensió de que Barcelona pugui el día del nostre triomf absorbir el poder de tot Catalunya y nosaltres per nostra part, no tant sols ne protestaríam si ens creguessim que aixó pogués arribar á esser, si no que may considerarem com a nacionalista a qui pretengui centralisar en cap lloch determinat, diguis aquest Tarragona, Lleyda, Barcelona o Girona cap de las funcions que correspongui exercir a Catalunya en pró de tota la Nacionalitat.

(De *Progrés*).

NOTES D' ART

Les vetllades d' "Art Modern"

"La Mare Eterna"

Els vaticinis pessimistes no s'han complert aquesta vegada. Han quedat mentiders i en ridícol els subjectes qu' anaven dient per aquí i per allá que ja s'havien acabat les funcions d' Art Modern a l' Ateneu. L' Art Modern torna, retorna victoriós. El dijous de la setmana passada va celebrarse l'estrena de "La mare eterna". Un éxit sincer, espontani, entusiasta, va obtindre aquest drama, el més emocionant, el més poétic, el millor dels drames de l' Ignasi Iglesias.

L'escaient títol de l'obra sintetisa tota la doctrina, tota la hermosa doctrina panteista que l'inspira: la doctrina de l'eternitat de la Vida, de la Vida que triomfa mentres mor el seu cantaire...

"La mare eterna" és un quadro de poesia sana i robusta. En el curs de l'acció hi ha indubtablement conflicte dramàtic; però aquest ocupa un lloc de secundaria importancia. Lo que pren més relleu és l'himne hardit a les forces vitals, naturals, aqueixes forces de potencia indestructible que cobreixen els camps de bella flora i desperten en l'home i la dona l'instint sexual: l'amor, qu'hermoseja la nostra existencia, que "enjoia la terra".

El diàleg, com en totes les obres de l'Iglesias, es d'una delicadesa esquisida, sense que sigui mai inapropiat. L'acció es senzilla, plácida, i s'escapdella logicament, exempta d'artifici, dintre un ambient de serenitat qu' enamora. És una visió de la realitat, una visió optimista, molt optimista, malgrat la mort d' en *Florenç*.

I és que tots els drames de l'Ignasi Iglesias ho son optimistes, fins aquells qu'están saturats de tristesa. L'optimisme hi és sobre tot en el caràcter dels personatges. Tots, fins els més antipáticos, son bons en el fons de les llurs ànimes; el medi, l'educació, els atavismes sentimentals, fan que devegades arribin a esser inhumans. Exemples: el *Cebriá* de "Joventut", el *Mateu* de "Fructidor", l'oncle de la *Marió* en "La mare eterna". L'Iglesias no hi creu en l'ingénita perversió de cap home. Per ell no n'hi ha d'homes essencialment dolents.

Els psicòlegs contemporanis creuen i proven lo contrari, am crudel imparcialitat. La literatura dramática del nostre temps ha portat a les taules les amargues veritats psicològi-

ques. Ibsen, Hauptmann, de Curell, Strindberg i especialment Becque han creat personatges ben reals que contradiuen la teoria de la innata bonesa humana.

D'això no en dedueixo pas una censura a l'Iglesias. Ell és un visionari de les realitats consoladores, i 'ls dolors socials qu'ell pinta tenen tots remei. En Zola va definir l'Art dient qu'era la realitat vista a través d'un temperament. Doncs bé: la propia bondat del temperament del dramaturg se reflexa en les seves obres. L'Iglesias no és profund com a psicòleg; pero no falseja la psicologia simplista i transparent dels seus personatges. Ja n'hi ha prou.

En Guy de Maupassant ho ha expressat ab encertades frases:

"Els esperits escullits solament diuen al artista: "Fes quelcòm hermós en la forma que millor escaigui al teu temperament individual."

I com que "La mare eterna és quelcòm hermós mereix esser admirada i aplaudida.

A l'Ateneu fou ovacionada pel públic i pels "esperits escullits".

Els aimadors de l'Art Modern sortirem del teatre agradosament impresionats.

STOKMANN.

23—11—05.

NOTA: El diari catolic *La Cruz*, que veu la llum en aquesta capital, va insertar dies passats un desgraciat article bescantant a l'Art Modern i als seus partidaris. En una *coletilla* que portava l'escrit, feia alusions a la meua crítica de *La Intrusa*, i per aquest motiu m'havia proposat contestarli; més al enterarme de qui és el senyor *Federico Royo*, he desistit de sostindre polèmica am tan filosòfica personalitat. No fos cas que demanés al senyor President de l'Ateneu la meua expulsió de aquella casa!

S.

Perqué 'ls carlins no poden esser nacionalistas

Estimem temps perdut entrar en consideracions sobre 'l carlisme perque tenim de fer repeticions molestas sobre un de tants partits polítics espanyols que repugnan a tot bon català.

Malgrat això volèm dirne quatre paraulas fent notar de primer entuvi que 'ls carlins no poden esser nacionalistas perque defensen el poder personal del rei i per lo tant son absolutistas. La monarquia per ells tot ho ompla: és l'Estat, és el poder efectiu i únic, és lo regulador de tot impuls i l'arbitre de tota vida.

Sabut és que lo que fa lliures als pobles no son las formas de govern és una cosa accidental ó secundari, és pels carlins essencialíssim ja que no tan sols son amics de la monarquia autocrática sinó que fins la divinisan vinculantla en una sola familia i en una determinada persona.

Lo que fa lliures als pobles és la constitució que 's donan i per la que 's regeixen: quantas més llivertats continga més lliure será 'l poble, aixó am la condició de que 'ls homes del poder executiu sigan els primers en respectarla i ferla respectar i al ensemps que 'ls ciutadans tingan el suficient grau de cultura i perfeccionament pera ferho aixís mateix.

Mes, qui no sab que 'ls carlins son contraris de las constitucions: ells sustentan que 'l rei dongui no llivertats sino furs, és a dir, que fassi concessions ú otorgui privilegis que si a ma ve ell mateix un altre día que 's llevi de mal humor, sense més ni mes, pot retirar. Rés els hi fa viurer de la gracia del poder real i que 'l poder real siga tot d'una pessa poder executiu i poder legislatiu.

No tenim noticias que mai hagi existit cap poder legislatiu català dintre 'l carlisme i si ha existit no sabem d'ahont hagi pogut treurer el dret de sentar doctrina dintre son mateix partit i encara aixís desconexem quinas son las bases i declaracions que te fetas respecte l'autonomia de Catalunya. Las Corts no representarian ni serian res en la vida del Estat.

Els nacionalistas no volèm que se 'ns dongui res, volèm drets; que se 'ns regonegui la llibertat a que tenim dret com a homes i com a poble i no volèm la llibertat tal com l'entenen els caciquistas i fraternos que sempre l'han ofegada sino la llibertat verdadera, la de la moderna civilisació que és la unió íntima i perfecta de la raó i la voluntat.

Resulta, doncs, que 'ls carlins a més de ser amics del absolutisme real son enemics del poder legislatiu i de la llibertat i per lo tant no s'adaptan a las condicions i modalitats de la civilisació; s'oposan al progrés i á la dignitat humana, perjudican la llibertat dels altres i fan que deixi de cumplir sa funció moral. Aixís se comprén que sigan intolerants, passin al humanisme i vulgan tiranisar els sentiments dels altres.

Com ho regoneix la raó 'ls nacionalistas proclamem no solsament la llibertat individual sinó la llibertat colectiva perque de no ferho aixís seriam illogics ja que tot ser colectiu és

6.—SEREM

un compost de sers individuals i admetent la llibertat d'aquets s'ha de concedir la del ser col·lectiu.

Els carlins, com enemics de la llibertat col·lectiva, son centralistas desitjan que tot ho xucli l'Estat, negan la personalitat al municipi, a la comarca i a la regió; per ells no tenen raó de ser *per se* o de dret las llibertats municipals, comarcals i regionals, més ben dit, volen que 'l rei siga l'Estat i que aquet estiga supeditat i sacrificat a son poder capritxós i irresponsable.

Prescindint els carlins de que la varietat de pobles que forman l'Estat espanyol reclama diversitat de lleis, volen un sol quefe, una sola llei i un sol poble, és a dir, que encara que la raó proclami la unitat en la diversitat, van contra la naturalesa, interrompeixen sa obra servint de destorb a sas contínues transformacions i creacions i fins son uniformistas per cosas innecessaries perque la varietat de caracters i de qualitats, la diferencia d'aptituts i de temperaments, no significa altre cosa més que ventatja, excelencia i riquesa en el conjunt de la naturalesa i de la vida i 'l contrast de genialitats dels diferents pobles no s'és posat pas com a pedra d'escàndol per causa de discòrdia, sino com a principi de riquíssima i excelsa armonía. Amb aquest esperit uniformista 'ls carlins no reparan en ferse seus els mateixos ideals dels grans tirans de la Humanitat que han malmés l'ánima dels pobles i amarat de sang i convertit en un fossar de runas els plans i las serras de tota la terra.

Al igual que 'l despotisme revolucionari 'l carlisme és contrari al humanisme i per aixó és intolerant no tan sols en la vida política del poble sino en el camp privat i íntim de las creencias religioses, falta de cultura i endarreriment més propi dels temps mitjevals que dels temps moderns i que té digne parió en els partits sectaris mol anomenats avansats.

L'odi recrema i destrueix i nosaltres els nacionalistas volèm edificar; la noble passió que caracteriza nostre esperit catalanista és l'amor particular al poble català i l'amor a tot el llinatge humà. Si 'ls carlins volen seguir sópits i pensar com pensan rés ens importa; nosaltres farèm nostre eamí defensant l'autonomia de Catalunya, la llei de casa, que no significa desgregació com creuen els centralistas sino al revés integració racional i práctica de la vida social, fermansa i maridatge de la naturalesa i la llei i natural dexondiment de las energías públicas.

Som tradicionalistas, sí però com d'una nova generació nostre esperit no ho admet tot lo que surt del pit abundós de la Patria, no més prenèm i 'ns nodrim de lo bó, de lo que no está renyit am l'esperit de la civilisació moderna de lo que dona personalitat a nostre poble conformé a son estat actual d'avensament i de cultura.

En fi, dirém que l'únic poder dintre 'l carlisme que pot sentar doctrina és el rei en Carles de Borbón i d'Este; sabèm que ha donat manifestos, publicat cartas i fet promesas pero mai havém llegit que tal senyor, si arribes a ser rei de Esqanya, pensi en donar ampla autonomia a Catalunya. La promesa d'una constitució catalana, més sembla un contrasentit que altre cosa perque com havém dit la constitució que enclou las lleis fonamentals de l'Estat i que fa lliures als pobles, está en pugna amb els principis fonamentals del absolutisme real i resultaría ben net que no 's respectaria ni 's faria respectar com fan els monárquics i republicans d'ara que son absolutistas puig si be diuhen que l'home lliure té de fer ús de sas facultats sense coacció de cap classe, en cambi no tan sols li espurgan la llibertat individual sino que li migran del tot la llibertat col·lectiva essent en definitiva tan absolutistas els uns com els altres sino que en aquet cas els carlins deixan de ser conseqüents passant d'absolutistas de la vella Espanya clàssica a absolutistas moderns.

Llibres rebuts

Els lliris del jardí de la Reina.—John Ruskin.—Volúm 45 de la Biblioteca popular de l'«Avenç». Aquesta meritoria casa editorial que constantment se preocupa de nostra cultura i la desperta, publica una hermosa conferencia del gran apóstol anglès, traduïda per llur fervent enamorat i distingit escriptor en M. de Montoliu. En Ruskin en aquesta obreta endressa a la Dona un bell cant renovador i encoratjador de llur missió enlairada i purificadora. Es obra de sabi i poeta. Se ven al preu de 50 cénts. al kiosco Aymat.

—El gran Ramón Llull, envoltat d'aquella llum enlluernadora en qu'ens el presentaba nostre Mestre En Rubió i Lluc en las lluminosas espllcacions que 'ns donaba a l'Universitat barcelonina, ha baixat fins a nosaltres en un aspecte complertament ignorat. El filosof per excelencia s'és convertit en entretingut fabulista; lo silogisme en estil senzill i plè de gracia; pro dins de eixa fábula del "Llibre de les besties" s'hi trovan explicacions tant fondas presas de la vida dels homes, que en ellas s'hi veu palpitant l'esprit del altruiste sabi que s'

afanya en ensenyar als que no podem capir la sabiesa que contenen els llibres i polémicas eminentment filosóficas d'aquell talent que tant ens honra.

La tasca dels de l' *Avenç* és doblement meritòria al desenterrar aqueixos llibres qu' honran a Catalunya i al conservar paraules que resultarien inintel·ligibles als que som profans gracies a l' influència castila si no fos el glosari inclòs al cap d' avall del llibret: sens dubte aqueix volùm contribuirà a restablir l' anyorada puresa de nostre parla. I are un prec: qu' es continui i no s' abandoni a Lluïl ni son "Llibre de la filosofia d' amor".

Es vent també al kiosko Aymat.

Clatelladas

Fraternidad Republicana d' avui fa quinze días copiava la següent frase del insigne patrici cubà n' Antoni Maceo:

"La libertad se conquista con filo del machete; no se pide.—Mendigar derechos es propio de cobardes, incapaces de ejercitarlos."

Sapiguèu senyors *fraternos* que la llibertat a que 's referia aquell màrtir de la independència de Cuba no era absolutisme disfregat de llibertat que vosaltres prediqueu, sino la que venim defençant els nacionalistas, aixó és, la llibertat dels pobles que romanen oprimits pera que aixis l' individu pugui fruit d' una vida ben lliure, de la que mai per mai gaudiria mentres sa patria 'n fós esclava.

La llibertat que las paraules d' en Maceo volen expressar, és la que atacavan els vostres *ídols* (Junoy, Corominas i demás comparsa) de des las columnas de la *Publicidad*, la que ridiculizavan els vostres setmanaris satírics, la que volian anorrear els vostres diputats votant crèdits pera la continuació de la guerra am tot alló de la *última gota de sangre y la última peseta*, i la qu' haguerau volgut ofegar també vosaltres si *Fraternidad Republicana* hagués vingut uns quants anys mes aviat al estadio de la prensa.

Tinguèu mes bona fé am lo qu' escriviu i no volguèu fer combregar als vostres llegidors am rodas de molí.

Aquest pensament d' en Maceo solzament podem estamparlo els federals i nosaltres els nacionalistas, que fórem els qui 'ns vegerem perseguits i encausats per sostindre la raó qu' assistia als cubans.

Ho teniu entès senyors inútils?

* *

La selvatje agressió de que foren objecte 'ls catalanistas, per part de las masses fraternas de Barcelona, a la sortida del Banquet de la Victoria, ha vingut a corroborar lo que més amunt deixo apuntat.

Veiéula la llibertat qu' aquesta mena de gent predica! Ja estariam ben frescos els qui no pensèm com élls, si 'ls lerrouxistas arribaban a governar!

Sembla mentida qu' encara hi hagin personas am dos dits de vergonya i que 's diuen aimants del progrés, que gosin perteneixer en cap centre *fraternal*.

"Es necesario confesar que la bandera catalana está cien codos por debajo de la bandera española. La bandera de Cataluña no sostiene á España." Vritat qu' aixó és molt eloqüent, molt patriòtic i molt castila.... i digne d' un senyor *fuerrista*?

Sino que las cosas, segons qui las diu, i brams d' ase.... perque *su señoría* de Llorens, saben?.... doncs.

Doneuli Palla al Ruc.

Diu en Junoy:

"Todo Cataluña siente anhelos de una España nueva...."

Deu referirse a la espanya republicana fraterna, que.... ja 'n fora de *nueva*, ja. Tanta garrotada!

Segueix dient:

"No tengáis cuidado (aixó ho diu als monárquics, lo que equival a dir que son molt amics) cuando se oiga un grito contra España, *el revolver de los republicanos* se disparará solo."

Els republicans am revolver?

Visca la *Llibertat*, la *Igualtat* i la *Fraternitat*.

Ja tornèm a esser un quants *ilusos*, quatre *locos*. Ho ho dit l' *Heraldo*.

No 'l de la *Mancha*, sino 'l de la vila del *os... bertrán*.

El País parlant de la salvatjada del lerrouxistas diu:

"A Barcelona 'ls defensors de la nacionalitat i fins del Estat, son els republicans. Allí no té, en lo civil, mes defensor Espanya que 'ls republicans. Enllòc doncs, está la nació mes confiada i segura."

Ja ho vèuen; Espanya no té a Barcelona mes defensors que 'ls republicans, els *compinches* dels que van a trets i a gavinetadas pels carrers de Valencia, dels que a traició assessinan a pacífics ciutadans i dels que a garrotada seca imposan la seva candidatura als mateixos correligionaris que no volen esser cómplices de tanta vergonya.

Bonica representació li ha sortit ara a Espanya!

UN MANCO.

Novas

El 14 del corrent la distingida i virtuosa esposa de nostre bon amic i company de redacció en Francesc A. Nel·lo, President del *Centre Nacionalista Catalá*, na Agna Ventosa, doná a llum una hermosa nena.

Ens agermanèm al goig que frueixen en aquets moments els novells pares i tota la familia al veure satisfet l' anel de son pur amor i és doblement

8.—SERÈM

gran nostra satisfacció, puig no duptem de que al contacte d'una vida sempre falaguera i amorosa, trovara la tendra nina un ambient sadollat de sentiments humanitariament patriòtics que la farán esdevenir un ser perfecte.

Que siga ben llarga i ditxosa sa vida, per major felicitat de sos pares.

Per error dels caixistas no anà en el passat nombre la nova en que donavam compte de l'admissió de nostre periòdic a la *Unió Catalanista* en son darrer Concell general, i de la constitució de la nova Junta Permanent de l'esmentada entitat, que no publiquem avui per haver perdut l'oportunitat i haver'ho fet ja els demés periòdics nacionalistas.

El nostre confrare de Barcelona *El Poble Catalá*, ha organitzat molt encertadament, una serie de *Petits concursos*, destinats a despertar en el jovent nacionalista de Catalunya, el desitj de contribuir mes importantment a la tasca periodística, puig que s'tracta de disertacions sobre determinades idees que afectan al nacionalisme.

El nombre d'air publicà las *notas polítiques* premiadas en el primer de dits concursos, de quin premi, consistent en l'import metálic de 40 pessetas, n'ha sigut guanyador nostre amic el jove nacionalista en A. Rovira Virgili.

Felicitem a *El Poble Catalá* per sas bonas iniciatives, que no duptem reportarán beneficiosos resultats al nacionalisme catalá.

Altre volta hem de parlar d'un fet escandalós que evidencia una vegada més el grau de cultura de certa gent que s'te per sensata i que demana llibertat, sens dupte per bescantarla.

Per la premsa diària ja s'haurán enterat nostres llegidors de l'agressió selvatje de que foren objecte nostres companys de Barcelona, per part dels republicans.... de *boquilla*.

Fets d'aquet calibre, posan de manifest la sensatés dels capitosts que dirigeixen aquet moviment sanguinariament revolucionari, aqueixas masses incultas a qui tot predicant molta llibertat, igualtat i fraternitat han inculcat idees d'odis rastres, vers tots els que no fan causa comú amb ells, que son la encarnació genuina de lo més retrógrado i feudal que s'coneix avui dia.

Son tan lliberals que ni tansols volen *tolerar* que 'ls seus contraris celebrin, fen us d'un dret que deu tenir tota persona humana, el triomf legalment obtingut en las darreres eleccions municipals.

Son tant aimants de la fraternitat, que en lloc d'acceptar controvèrsias públicas aont poguer demostrar quins son els vers retrógrados, volen apagar am la justícia dels seus garrots la veu clara i potentia d'una generació nova que rebutja las llurs teorias autócratas.

I no n'hi ha prou d'aixó, que 'n ple Congrés els

capdevaners d'aquesta massa inconscient burlant-se de l'honradesa i de la vritat, virtut indispensable a tot bon republicá, han fet recaure sobre sos contraris las culpas i responsabilitats de l'agressió cobarda i indigne am que deshonraren altre volta els ideals que sustentan.

En quin temps hem arribat, que fins hi ha ciutadans de Catalunya que no s'adonguin de que son juguina de politics sense escrupols i de que am garrots a la mà i revolvers a la butxaca en contes de ferse mereixedors de la mes amplia llibertat, no fan mes que practicar l'intolerancia i'l feudalisme.

Que n'ès desgraciat un poble ignorant!

Havém rebut la visita del nou setmanari *Juventut*, periodic nacionalista que s'publica á Sabadell.

Li desitjem molts anys de vida per be de Catalunya.

També ens ha visitat la nova revista *Garba* que ha vingut a confirmar lo que ja esperavam de sa publicació. Verdaderament a vingut a omplir un buit en la vida de la literatura catalana, i tenim la certesa de que 'ls progressos de que evolutivament sens dupte será objecte, la farà, a no trigar gaire, inmillorable dins del seu caràcter, per lo que li estarán eternament reconeguts els aimadors de las lletres i la cultura patrias.

Han sigut denunciats nostres confreres barcelonins *La Veu de Catalunya* i *Cu-cut*.

La costum de veurer sovint aquesta classe de *caricias*, fa que no'ns sorprengui aquesta nova era de persecució de la *hidra*.

No obstant, ens condolem del contratemps i'ns posém com sempre á la disposició dels esmentats periòdics.

S'están fent actius treballs per la celebració d'una assamblea nacionalista, en la que quedí resolt definitivament la conjunció nacionalista de Catalunya.

Molt ens plauria qu'un exit satisfactori coronés l'esfors dels iniciadors d'aital conjunció per fer mes viril i potentia la tasca dels que aspirém a deslliurar nostra aimada patria del funest jou centralista.

Unímnos tots, en be de Catalunya.

Hem de donar nostras mes expressivas mercès a nostres confrare *Progrés* de Barcelona, per la distinció en que 'ns ha favoregut al interessarse pel nostre article «*Barcelonisme*», publicat en el nombre anterior.

Estém identificats en son modo de pensar i per aixó doném cabuda en el present nombre a sas autènticas paraulas que son el refleje d'un ver altruisme, que nosaltres agraphim.